

onderzoek betreffende de aanvraagdossiers, de bevoegde adviesraden een voorlopig advies meedelen aan elke organisatie in kwestie. Deze kan binnen tien werkdagen nadat het advies verstuurd is, in hoger beroep gaan. Pas daarna legt de raad zijn definitief advies voor aan de Vlaamse regering.

Bij het nemen van de ministeriële beslissing van 99 december 1995 werd deze gang van zaken niet helemaal afgewerkt. De organisaties konden wel binnen de voorgeschreven termijn reageren op de pre-adviezen; de adviesraden van hun kant kregen echter niet meer de kans om de opmerkingen van de instellingen te verwerken in een definitieve tekst. Noodgedwongen waren het dus de pre-adviezen – weliswaar met de reactie van de instellingen in bijlage – die werden doorge- stuurd naar de minister.

Er zijn dus twee redenen waarom de reeds bestaande organisaties voor dans, muziektheater en kunstcentra zich aangetast zouden kunnen voelen in hun rechten.

Globale aanpak?

De facto zullen echter enkel die instellingen die negatief werden beoordeeld eventueel juridische stappen overwegen. Het valt immers te betwijfelen of de initiatieven die nu meegedeeld kregen dat ze er in de volgende periode van vier jaar nog bijhoren, de ministeriële beslissing zullen aanvechten. Het is inderdaad zo dat zij nog enkele maanden moeten wachten op hun reële subsidiecijfers en dus hun artistieke plannen voor het jaar 1997 nog niet kunnen finaliseren. Van de andere kant werd er door de recente overheidsbeslissing een situatie geschapen die voor deze instellingen voordelig kan zijn.

In het voorjaar van 1996 worden immers

niet alleen de uiteindelijke subsidiebedragen voor al de organisaties voor dans, muziektheater en kunstcentra vastgelegd; in die periode moet ook de beslissing vallen over de toelagen voor de organisaties voor Nederlandstalige dramatische kunst, m.a.w. de theatergezelschappen. In het podiumkunstendecreet worden twee tijdsindelingen gehanteerd: de seizoensmatige aanpak – van 1 juli tot en met 30 juni – voor de theatergezelschappen; het kalenderjaar voor de kunstcentra en voor de organisaties voor dans en muziektheater. Omdat bijgevolg ook de beslissing omtrent de toelagen op verschillende tijdstippen valt, is een interferentie tussen alle onderdelen van het podiumkunstendecreet praktisch onmogelijk. Het decreet zet op die manier een stevig financieel en mentaal schot tussen de organisaties voor Nederlandstalige dramatische kunst en de anderen.

Door de beslissing van de Vlaamse regering wordt deze situatie ongedaag gemaakt en kunnen deze beslissingsmomenten nu wél samenvallen. De Gemeenschapsminister van Cultuur krijgt met andere woorden in het voorjaar van '96 de kans om de podiumkunsten op een globale en coherente manier aan te pakken. In die periode – wanneer de begroting van '97 wordt opgemaakt – kan hij alle initiatieven voor podiumkunsten (zelfs diegene die niet in het decreet zijn opgenomen) tegen elkaar afwegen. Hij zal dan wellicht ook de kans grijpen om, aan de hand van zijn globale visie, bij zijn collega's in de Vlaamse regering te pleiten voor voldoende middelen voor cultuur.

Positieve discriminatie?

Op dat moment bevinden de organisaties voor dans, muziektheater en kunstcentra

die door de recente beslissing verder werden erkend, zich in een eerder voordelige positie. Zij mogen immers hoe dan ook zeker zijn van het (minimale) budget dat hen is toegezegd, zelfs indien de Vlaamse regering het nu reeds schamele budget voor cultuur zou terugschroeven. Voor hen kan het enkel beter gaan.

Daarnaast is iedereen die met de podiumkunsten begaan is ervan overtuigd dat er voor de kunstcentra en organisaties voor dans en muziektheater dringend positief discriminerende maatregelen moeten worden getroffen. Reeds bij de redactie van het huidige podiumkunstendecreet werd er door de overheid zelf op gewezen dat de beschikbare middelen voor deze werkvormen absoluut onvoldoende waren om tegemoet te komen aan de reële werkingskosten van zelfs een strikt beperkt aantal initiatieven. Deze schrijnende toestand werd door alle adviesraden nog maar eens uitdrukkelijk aan de kaak gesteld.

Het is bijgevolg niet ondenkbaar dat, bij een eventuele verhoging van de globale cultuurbegroting, het in eerste instantie deze organisaties zijn die ervan profiteren. Maar zelfs bij een status quo van de overheidsmiddelen voor cultuur hebben ze nu uitzicht op een herverdeling van de middelen in hun voordeel, zeker wanneer hun positie kan worden afgewogen tegen die van collega-instellingen.

Het zou komende lente warm kunnen worden...

Paul Corthouts